

ше бъкелъ отъ пѣсни, никога не идваше да слуша тамбурата, а летѣше ниско надъ земята и отъ сутринь до вечеръ кълвѣше бубулечки.

Когато слънцето се издигнѣше на две копрали и ржката на слѣпиятъ отмалнѣше, струнитѣ на тамбурата издѣхваха. Тогава птицитѣ отлитаха, а звѣроветѣ трѣгваха по ловъ. Надвечеръ благодарнитѣ горски гадини донасяха изобилна храна за слѣпия и внучката му. Рунтавитѣ мечки носѣха медъ отъ хралупитѣ, таралезитѣ — ябълки, зайцитѣ — зеле отъ градинитѣ.

Тѣй живѣеха старецътъ и внучето въ столѣтната тиха гора, между звѣроветѣ и птицитѣ.

Единъ день старецътъ печеше гърба си на слънчевата топлина, която оморено трептѣше. Синеокото момиче запѣхтѣно дотича отъ гората и викна:

— Дѣдо, дѣдо, погледни каква пеперудка съмъ хванала: съ червени крила!

— Не видя, чедо.

— Защо, бе дѣдо.

— Ами ти забрави ли, че нѣмамъ очи.

— Кжде ти сж очитѣ, дѣдо, не може безъ очи!

— Очитѣ ми, пиле, извади царѣтъ на ромейтъ Василий българоубиецътъ.

— Кога?

— Когато ни заобиколи на Бѣласица планина. Азъ бѣхъ войникъ на царъ Самуила. Ехъ! Каква страшна година!

— Ами нѣма ли цѣръ, дѣденце, за очи.

— Има, има цѣръ. Виделото кладенче.

— Кжде е то?

— Тамъ е работата, че и азъ не го зная. Знаятъ го само мравкитѣ. Когато имъ се излюпятъ отъ яйцата мравчетата, не виждатъ. Слѣпи сж. Тогава старитѣ мравки потеглятъ презъ гората къмъ „Виделото кладенче“ да имъ омиятъ очитѣ, че да прогледатъ. Чудно нѣщо е туй кладенче, ама нали не зная пжтеката, която води къмъ него. Я вижъ какво пѣлази на ухото ми!

Момичето се наведе и хвана една ситна мравка.

— Мравка, бе дѣдо.

— Мравка ли? Истина ли? Азъ отъ кога пипамъ по тревата да уловя една. Пази ми я. Тя ще отвѣди едно мравче и като трѣгне да му мие очитѣ, ти ще ми кажешъ и ние съ тебе ще се опжтиме подире ѝ. Сложи я на бѣлата плоча да се постопли, че сетне ще я прибереме вжтре.

Въ туй време оскубаната гарга кацна на единъ близъкъ